

IV.

Udbyttefællesskab ved Arvedeling af Landejendomme i Schweiz.

Blandt de i tysk Agrarpolitik meget omdebatterede Spørgsmaal, har Spørgsmaalet om den heldigste Ordning af Arveretten med Hensyn til Landejendomme i lang Tid indtaget en fremskudt Plads. Modsætningen er her: fri Deling af Ejendommene ved Arv, eller Ejendommen skal saa vidt muligt gaa udelt til en enkelt Arving (Anerbenrecht). Dette Spørgsmaal har i den ny schweiziske Civillovbog faaet en praktisk Løsning, som i flere Henseender ikke er uden Interesse, navnlig ved den Maade, hvorpaa den har søgt at forebygge Skyggesiderne ved begge Ordninger af Arveretten, paa den ene Side: for stærk Udparcellering gennem en ved Arv fortsat reel Deling af Jorden og Ejendommen; paa den anden Side: stigende Gældbyrde, naar Ejendommen bevares som en Enhed, men den enkelte foretrukne Arving skal affinde sig med Medarvingerne.

Den Tanke, der bærer Bestemmelsen om Arv af Landejendomme i den nævnte nye Lovbog (se Conrads Jahrbücher, April 1909), er nemlig den principielle, saa vidt mulig at bevare Ejendommen som en Enhed, at beskytte den mod alt for stærk Parcellering uden dog samtidig at krænke Arvingernes lige Ret, og træffe Sikringsbestemmelser mod, at den, der overtager Ejendommen, bliver for bebyrdet ved Afgørelsen af Forholdet til Medarvingerne. Naturligvis skelnes der mellem, om der foreligger Testament eller ikke, idet Loven indrømmer Arvelader en betydelig Dispositionsfrihed i Retning af selv at bestemme, hvem der skal overtage Ejendommen efter ham. Lovens Ejendommelighed ligger mere i Reglerne for det Tilfælde, at der ikke er truffet en saadan Disposition fra Arveladerens Side.

Det vigtigste Punkt her, eller det, som Lovgiveren har anset for at være det, er at forhindre en reel Deling

IV.

Udbyttefællesskab ved Arvedeling af Landejendomme i Schweiz.

Blandt de i tysk Agrarpolitik meget omdebatterede Spørgsmaal, har Spørgsmaalet om den heldigste Ordning af Arveretten med Hensyn til Landejendomme i lang Tid indtaget en fremskudt Plads. Modsætningen er her: fri Deling af Ejendommene ved Arv, eller Ejendommen skal saa vidt muligt gaa udelt til en enkelt Arving (Anerbenrecht). Dette Spørgsmaal har i den ny schweiziske Civillovbog faaet en praktisk Løsning, som i flere Henseender ikke er uden Interesse, navnlig ved den Maade, hvorpaa den har søgt at forebygge Skyggesiderne ved begge Ordninger af Arveretten, paa den ene Side: for stærk Udparcellering gennem en ved Arv fortsat reel Deling af Jorden og Ejendommen; paa den anden Side: stigende Gældbyrde, naar Ejendommen bevares som en Enhed, men den enkelte foretrukne Arving skal affinde sig med Medarvingerne.

Den Tanke, der bærer Bestemmelsen om Arv af Landejendomme i den nævnte nye Lovbog (se Conrads Jahrbücher, April 1909), er nemlig den principielle, saa vidt mulig at bevare Ejendommen som en Enhed, at beskytte den mod alt for stærk Parcellering uden dog samtidig at krænke Arvingernes lige Ret, og træffe Sikringsbestemmelser mod, at den, der overtager Ejendommen, bliver for bebyrdet ved Afgørelsen af Forholdet til Medarvingerne. Naturligvis skelnes der mellem, om der foreligger Testament eller ikke, idet Loven indrømmer Arvelader en betydelig Dispositionsfrihed i Retning af selv at bestemme, hvem der skal overtage Ejendommen efter ham. Lovens Ejendommelighed ligger mere i Reglerne for det Tilfælde, at der ikke er truffet en saadan Disposition fra Arveladerens Side.

Det vigtigste Punkt her, eller det, som Lovgiveren har anset for at være det, er at forhindre en reel Deling

af Ejendommen; findes der i Arvemassen en Landejendom, saa skal den, saa snart en af Arvingerne erklærer sig villig til at overtage den og synes egnet til at drive den, gaa udelt til denne efter sin Udbytteværdi (»Ertragswert«), medens ved Arv af andre Grundstykker Omsætningsværdien (»Verkehrswert«) lægges til Grund. Overtageren har Ret til at forlange, at Besætning og Redskaber, som findes, medfølger. Særlige Regler naturligvis for det Tilfælde, at flere er villige til at overtage Ejendommen. Med Hensyn til den anden Opgave, som synes ulige vanskeligere, nemlig at forhindre Overtagerens Forgældelse uden samtidig at krænke Medarvingernes lige Ret, er der først truffet en Række Bestemmelser, der fastslaar et »Ertragsgemeinschaft der Erben«. Hvis nemlig Overtageren ved at udbetale Medarvingerne vilde komme til at sidde for haardt i det, kan han forlange, at Udbetalingen til Medarvingerne udskydes. I dette Tilfælde danner da han sammen med sine Medarvinger »eine Ertragsgemeinschaft« — efter nærmere bestemte Regler. Overtageren bliver i dette Tilfælde ikke fri Besidder af Ejendommen, men faar mere Karakter af den, der paa Fællesskabets Vegne driver og udnytter Ejendommen og som aarlig maa udbetale Andele af Udbyttet til Medlemmerne af Fællesskabet (»die Gemeindern«). Dette ejendommelige Forhold, »Udbyttfællesskab«, mellem Arvingerne kan ophæves, hvis Fællesskabets Repræsentant paa Ejendommen misdriver denne eller han ikke efterkommer sine Forpligtelser overfor de øvrige Medlemmer af dette, og endelig kan dets Ophævelse forlanges, saasnart Overtageren er saaledes stillet, at han, uden at blive overforgældet — det vil efter Lovens Bestemmelse sige: Behæftelsernes samlede Beløb maa ikke overstige $\frac{3}{4}$ af Udbytteværdien — kan affinde sig med »Gemeindern«. Selv Overtagerens Død ophæver ikke Fællesskabet, og hans Arvinger kommer i et lignende Forhold til Ejendommen, »thi først og fremmest drejer det sig om at bevare Ejendommen udelt, og denne behøver derfor Beskyttelse ved senere Arvedelinger saavel som ved den tid-

ligere«. Dog kan et saadant Fællesskab som det omtalte ikke uden videre af Overtageren af Ejendommen paa- tvinges Medarvingerne. Disse har Mulighed for en anden Affindelsesmaade. I Stedet for at tvinges ind i »Udbytte- fællesskabet« kan enhver Medarving for sig forlange sig sin Arvepart tillagt i Form af en i Ejendommen sikret Fordring, dog saaledes, at der er truffet særlige, for Over- tageren læmpelige, Regler for den Del, hvormed disse Behæftelser i Forbindelse med den paa Ejendommen i Forvejen hvilende Gældsbyrde eventuelt overskrider den ovenfor angivne almindelige Behæftelsesgrænse. Økono- misk er Forskellen mellem de to Retsforhold navnlig den, at medens Arvingerne ved Udbyttefællesskabet faar en aarlig Anpart af Driftsudbyttet, svarer Overtageren ved den sidst omtalte Ordning sine Medarvinger en fast aarlig »Rente«.

Det er klart, at Formaålet først og fremmest er at sikre Ejendommenes Integritet, og at dette Maal er naaet, og den for stærke Udparcellering er afværget — for saa vidt den virkelig i de Egne, hvor den findes, skulde være opstaaet gennem Arvedeling, hvilket, for Tysklands Ved- kommende, bestemt bestrides f. Eks. af Prof. Sering. Hvorvidt den anden Side af Problemet er løst, er øjen- synlig mindre sikkert, og navnlig maa Erfaringen vel af- gøre, i hvilket Omfang det gennem Loven skabte Rets- forhold »Udbyttefællesskabet« vil blive benyttet i Praksis.

Henrik Pedersen.

V.

Ansættelserne til Indkomst- og Formueskat.

Ifølge »Statistiske Meddelelser« udgjorde den samlede Indkomst- og Formueskat til Staten efter Ansættelserne for Aarene 19⁰⁴/₀₅—19⁰⁸/₀₉ følgende Beløb:

	Indkomstskat	Formueskat	Tilsammen
	Kr.	Kr.	Kr.
19 ⁰⁴ / ₀₅	6,307000	2,588000	8,895000
19 ⁰⁵ / ₀₆	6,159000	2,613000	8,772000
19 ⁰⁶ / ₀₇	6,628000	2,661000	9,289000
19 ⁰⁷ / ₀₈	7,231000	2,731000	9,962000
19 ⁰⁸ / ₀₉	7,482000	2,759000	10,241000